

Rose

君有疾否

ปดปด ดุดุด 2

如似我闻 หรือชื่อห่อเหิน เขียน
เจ้าเงิน แปะ
LadyVanila วาด

Rose

ปฏิปักษ์คู่บัลลังก์ เล่ม 2

君有疾否

如似我闻

हरुชื่อหว่าอเหวิน

เียน

เจ้าเงิน

แป

ก ร อ ่า น คี อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ั ล ู

จู่หมิงอวิ้นถลกชายแขนเสื้อแล้วจุ่มพู่กันลงในน้ำหมึก
มองเขาปราดหนึ่ง ยิ้มเอ่ย “เจ้าเคยอ่านหนังสือเล่มนี้มาก่อนหรือไม่”
“เมื่อก่อนเคยอ่าน ยังพอจำได้อยู่บ้าง”
- हरुชื่อหว่าอเหวิน

ปฏิกิริยาคู่บัลลังก์ เล่ม 2

君有疾否

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

«君有疾否» Vol. 2

All rights reserved.

Original story and characters created and copyright © 如似我聞 Ru Si Wo Wen
Thai edition rights under license granted by Manzhouli Zhalainguoer Wenxin
Counseling Studio (满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室 www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2022 Amari Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นการผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5405-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตตพันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอริ • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ กัลยกร เจริญอมรรัตน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนิสรา ทรงธรรม
บรรณาธิการภาษา ธีรุตติ นิภาจรรย์รัส • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ้น • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ นนุช ศรีสุขโซ • พิสูจน์อักษร พวงผกา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออง

คำนำสำนักพิมพ์

อะ...อ้าว และแล้วท่านผู้บัญชาการก็พลาดท่าเสียที ที่ว่าแน่ก็กลายเป็น
หวั่นไหวไปจนได้ เเท่า่นั้นยังไม่พอ ผู้ตรวจการแผ่นดินอย่างชูชิวี่ที่ว่าใจนั้น
ทำจากหิน ก็มีอันกะเทาะออกมาเป็นความอ่อนยวบภายใน ถึงกระนั้น
คู่แข่งอวินก็ยังคงมองท่าที่ชูชิวี่ของเขาไม่ออก อีกทั้งด้วยต่างฝ่ายต่างเดิน
กันคนละเส้นทาง มีความเห็นทางการเมืองขัดแย้งทำให้ไม่สามารถอ่อนข้อ
ต่อกันได้ เช่นนี้ความรักของทั้งคู่จะลงเอยอย่างไร ใจที่ตรงกันจะเอาชนะ
อุดมการณ์ที่แตกต่างไปได้หรือไม่ หรือมีเพียงทางใดทางหนึ่งหันกลับมามอง

Rose

บทที่ 11

พายุฝนโหมกระหน่ำ ก่อนจะหยุดลงทันทีเมื่ออาทิตย์ลับ เหลือไว้เพียงเศษสีแดงเกลื่อนพื้น เงามะวันทอดเนียง ฟ้ายามราตรีซ้อนทับเป็นชั้น หยาดน้ำฝนจากใบอุ้งถยนต์ตึง ๆ แผ่ความเย็นชื้นอบย้อมคืนมิติมิติที่ละเล็กละน้อย

ฉู่มิงอวีนผลักประตูออกไปก้าวสู่กลางลาน ควักนกหวีดมรกตออกจากแขนเสื้อก่อนเป่าเรียกนกปีกดำ นำจดหมายลับยัดใส่กระบอกไม้ไผ่แล้วปล่อยมันโฉบบินไกล

กึ่งก้านอุ้งเชิงเขี้ยวครีมี จู่ ๆ ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นท่ามกลางความเงียบสงัด ดูเหมือนนอกลานมีคนก้าวเท้าด้วยความฉับไวจากที่ไกลเข้ามาใกล้

ฉู่มิงอวีนถอนสายตาทที่ทอดมองไกลกลับคืนมา หันหน้ามองไปอย่างไม่ใส่ใจ นอกประตูลานปรากฏเงาตะคุ่ม ทันใดนั้นก็มึนรางในชุดขาวโฉบผ่าน แลดูสะดุดตาเป็นพิเศษ

เขาย่นคิ้วเล็กน้อย เพียงพริบตาเดียวก็เคลื่อนตัวถึงด้านหลัง คนผู้นั้น “...ได้เท้าชูหรือ”

ร่างกายฝ่ายตรงข้ามแข็งทื่อทันที ก่อนจะหมุนกายมา เผยให้เห็นใบหน้าของชูช้อวี่ภายใต้เงาตะเกียงสลัวเลื่อนราง เขาผงกศีรษะนับเป็นการตอบรับ

ฉู่หมีงอวินขมวดคิ้วแน่นก่อนคลายออกทันที พลังหัวเราะเบาๆ “เจ้ากำลังทำอะไร”

อีกฝ่ายกลับไม่เอ่ย มองรอบด้านพบว่าไร้ผู้คนกึ่งวงใจ แนบนิ้วชี้จรดริมฝีปากทำท่า “ซู่” อย่างไม่ไร้เสียง จากนั้นจึงหมุนกายเดินเข้าห้องฉู่หมีงอวิน

ฉู่หมีงอวินจับใจองการกระทำของเขาราวกับมีความคิดบางอย่าง ก่อนจะกลับเข้าห้องตามการให้สัญญาณ ผนวมือปิดประตูแล้วเอนกายพิง กอดดอกมองเขา ทว่าอีกฝ่ายกลับหมุนตัวเดินเข้ามาใกล้ขึ้นอีกสองสามก้าว ใบหน้าอ่อนโยนงามสง่าของชู่ซื่ออวี๋แย้มยิ้มพร้อมโน้มเข้าใกล้

ฉู่หมีงอวินยอมให้เขาเข้าประชิดตัว หลบสายตาเยือกเย็นกวาดมองใบหน้า ก่อนจะมองเข้าไปในดวงตาคู่นั้น ฝ่ายตรงข้ามหลบตาลง เบนสายตาลงหลบออก เบี่ยงศีรษะเล็กน้อย การเคลื่อนไหวเชิงซ้าคลุมเครือราวกับต้องการจุ่มพิตเขา

อีกเพียงไม่ถึงคืบ

จู่ๆ ฉู่หมีงอวินพลันยกมือบีบคอเขาแน่น เสียงกระดุกหักดังขึ้นพร้อมเสียงเค็งใส่กังวาน ดาบสั้นเล่มหนึ่งหล่นจากชายแขนเสื้อขาวเรียบ เขายกมือกระชากหน้ากากหน้าคนออก ใบหน้านางดงามที่เผยออกมาภายใต้หน้ากากกลายเป็นสีแดงคล้ำทันใด เพียงอ้าปากเลือดสดก็ทะลักออกมา ดูกระเสือกกระสนเกินบรรยาย

สัมผัสของหน้ากากนุ่มละมุนคล้ายกับผิวหนังคน ทำให้ประณิตยิ่ง ฉู่หมีงอวินมองประเมินภายใต้แสงเทียนอย่างละเอียดถี่ถ้วนครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะเย้ยหยันออกมา “กระทั่งทวงท่าเพียงครึ่งส่วนก็เลียนแบบได้ ไม่คล้ายคลึง ยังกลับปลอมตัวเป็นชู่ซื่ออวี๋มาสังหารข้า” เขายกมือขึ้นจนเท้าสองข้างของอีกฝ่ายลอยจากพื้น “ให้ซ้าดูสักหน่อย ควรชมเจ้าว่ากล้าหาญเกินคน หรือรังเกียจที่อายุยืนยาวเกินไปดี”

อีกฝ่ายเปล่งเสียงครวญครางเจ็บปวดออกมาจากลำคอ หลังส่งเสียงตอบรับสั้นเครือรุนแรงหนหนึ่ง ร่างกายที่แข็งแกร่งก็อ่อนยวบลง หมดลมหายใจ

ฉู๋หมิงอวี่นคลายมือ ศพร่วงสู่พื้นอย่างน่าสลด เขาค้าร้านจะมองอีก
แม่เพียงหันเดียว หมุนตัวยื่นใบหน้าปลอมนั้นจ่อเข้ากับเปลวเทียน เผาจน
กลายเป็นก้อนสีดำ ส่งกลิ่นประหลาดยากจะบรรยายลอยคลุ้งทั่วห้อง

ฉู๋หมิงอวี่นย่นคิ้วไต่ตรงร่องเล็กน้อย ก่อนก้าวเท้าเดินไปยังเรือนของ
ชูชืออวี่

เลียวสองสามโค้ง หลังจากผ่านมุมหนึ่งจู่ ๆ ก็เห็นคนเดินมา เป็นอวี่เหวินสุน
ที่อยู่เพียงลำพัง

รัตติกาลมืดสนิทแล้ว บนระเบียบทางเดินสี่ซาดแขวนตะเกียงเรืองรอง
รอบด้านไร้ซึ่งเสียงคน

ฉู๋หมิงอวี่นเดินตรงไปด้านหน้าอย่างเมินเฉย ขณะกำลังจะเดินเหยียด
ผ่านไหล่ของเขา จู่ ๆ อวี่เหวินสุนกลับหยุดเท้า อดย้อนคิดถึงเหตุการณ์เหลือทณ
ยามกลางวันไม่ได้ คิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่ายามนั้นฉู๋หมิงอวี่นพูดสิ่งใดกับ
ชูชืออวี่กันแน่ จึงทำให้คนสุภาพอ่อนโยนผู้หนึ่งกลายเป็นถึงขั้นนั้น เพียง
เกิดความคิดคับแค้นใจ คำพูดเย้ยหยันก็พลันหลุดออกจากปากมาเอง
“แม่ทัพฉู๋ตีกปานนี้แล้วยังมีเรื่องต้องจัดการอีกหรือ” อวี่เหวินสุนส่งเสียง
หัวเราะหึ “ก็ถูก คณงามเยี่ยงแม่ทัพฉู๋ ทำให้คนยากจะจินตนาการจริง ๆ ว่า
นั่งอยู่บนตำแหน่งนี้อย่างไร”

ฉู๋หมิงอวี่นไต่ยีนก็หยุดเท้า มองเงาตะเกียงแกว่งไกวอยู่ไม่ไกล พลัน
เอ่ยถาม “อวี่เหวินเซียวเป็นอะไรกับท่านหรือ”

อวี่เหวินสุนประหลาดใจครู่หนึ่ง “เป็นท่านพี่ของข้า”

“ฟังจากน้ำเสียงแล้ว ท่านชื่นชมเขามากสินะ” ฉู๋หมิงอวี่นถาม

“แน่นอน” อวี่เหวินสุนมองเงาหลังของฉู๋หมิงอวี่น อดรู้สึกเยื่อหยิ่ง
สองสามส่วนไม่ได้ “ป็นท่านพี่ที่กวาดล้างสามมณฑลสิบสองเมือง ทำให้คนฮั่น
อย่างพวกเจ้ากินไม่ได้นอนไม่หลับ ความมองอาจเช่นนั้น เกรงว่าสิ้นชีพใน
สนามรบแล้วก็เป็นผู้กล้าของพวกเราชงหนุ! ผู้ใดบ้างจะไม่ชื่นชม”

“เหอะ ตายในสนามรบ” ฉู๋หมิงอวี่นหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะหันกลับมา

มองเขา ใบหน้าครึ่งส่วนซ่อนอยู่ใต้เงามืดสลัวเห็นไม่ชัด “อยากรู้หรือไม่ว่าเขาตายอยู่ในมือข้าอย่างไร”

อวีเหวินส่นหนึ่งงั้น “อะ...อะไรวะ”

“คิดแล้วซงหนุอาจจะได้บอกพวกท่าน” ฉูหมีงอวันค่อยๆ หมุนกายมาเผชิญหน้ากับเขา “ทะเลทรายกว้างใหญ่ ข้าสามารถบุกร้อยลี้โจมตีเมืองรุกรานแผ่นดินแล้วยังไม่หลงทาง ท่านรู้หรือไม่เพราะเหตุใด”

“เพราะเหตุใด” อวีเหวินส่นเอ่ยถามทันที

ฉูหมีงอวันกระตุกมุมปาก เอ่ยด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “เพราะท่านพี่ของท่านเป็นคนบอกข้า”

“เหลวไหล!” อวีเหวินส่นตวาด “ท่านพี่ไม่มีทางทรยศพวกเราซงหนุเด็ดขาด!”

“แล้วท่านจะอธิบายเรื่องที่ข้าไม่เคยถูกลอบโจมตีกลางทะเลทรายอย่างไรเล่า” ฉูหมีงอวันเลิกคิ้วเล็กน้อย มองเขาเงิบๆ อวีเหวินส่นอึ้งทันที ฉูหมีงอวันก็หัวเราะเบาๆ แล้วเอ่ยต่อ “ข้าสะบันงกระตุกครึ่งหนึ่งของอวีเหวินเซียวกายในลิบกระบวนท่า จากนั้นจับกุมตัวเขา ข้างค้ายทหารมีบึงแห่งหนึ่ง ข้าจึงจับเขามัดกลับหัวกับเสากลางบึง”

โทนเสียงของฉูหมีงอวันราบเรียบ ทำที่สบายๆ แต่รอยยิ้มกลับชัดเจนขึ้นทีละส่วน มองอวีเหวินส่นพลางเอ่ย “อยากให้ข้าบอกท่านหรือไม่ว่านั่นเป็นความรู้อีกเช่นใด

“จะตายก็ไม่ได้ ทว่าน้ำในบึงกลับไหลเข้าสู่ปากและจมูกของเขาไม่หยุด เขาเอาแต่กระเสือกกระสนขึ้นหายใจเหนื่อน้ำ อีกทั้งน้ำเค็มยังซึมสู่ผิวหนัง กัดกร่อนบาดแผลของเขาให้ทรمانช้าแล้วช้าเล่าจนไม่อาจแบ่งเวลาคิดฆ่าตัวตาย ยิ่งไปกว่านั้น เลือดที่ร่วงร่างกายของเขายังไหลลงตามศิระชะ เวลาผ่านไปนานเข้า ลูกตาก็หลุดออก กลิ้งหลุนๆ ถึงข้างเท้าเจ้า”

อวีเหวินส่นมองบุรุษดวงหน้าเพริศพรั่งเผยรอยยิ้ม เอ่ยคำพูดราบเรียบไร้อารมณ์ออกมาด้วยความตกตะลึง ภายในทรวงอกประหนึ่งมีน้ำไหลบ่าท่วมเข้ามา เลือดทั่วกายค่อยๆ เย็นเยียบลง

“เพียงสองวันเขาก็ทนไม่ไหวแล้ว ยามปล่อยตัวก็ล้มพุบอยู่ข้างเท้าซ้า
ท่านรู้หรือไม่ว่าเหมือนสิ่งใด”

ล่าครอรวกับถูกอุดแน่น สีหน้าของอวีเหวินส่นซีตเผือด เขาเข้าใจ
ความหมายในคำพูดของฉูหมิงอวีนแจ่มแจ้ง กลับพ่นออกมาได้เพียงหนึ่ง
ประโยค “จะ...เจ้าทำ...ทำเช่นนี้กับเขาได้อย่างไร!”

“ชนะเป็นเจ้าแพ้เป็นโจร มีสิ่งใดทำไม่ได้ อวีเหวินเซียวก่อนสั่งทหาร
ล้างเมืองน่าจะเข้าใจอยู่แล้ว” ฉูหมิงอวีนเอ่ย “ยามอวีเหวินเซียวเห็นซ้าครั้งแรก
พูดคล้ายกับเจ้า เขาบอกว่าคนงามอย่างซ้า ควรจับไปเป็นของเล่นในกองทัพ

“ยามเขาพุบอยู่ต่อหน้าซ้าเยี่ยงสุนัขตัวหนึ่ง ซ้าจึงถามเขาว่า *องค์ชาย
ยามนี้ยังคิดว่าซ้างามหรือไม่*”

ฉูหมิงอวีนค่อยๆ อย่างเท้าเข้าใกล้อวีเหวินส่น เขาเดินหน้าหนึ่งก้าว
อวีเหวินส่นก็ถอยหลังหนึ่งก้าว ในที่สุดแผ่นหลังก็แนบชิดเสาไว้ทางให้ถอย
ฉูหมิงอวีนยืนนิ่งอยู่ด้านหน้าเขา โนมตัวเล็กน้อยจ้องมองเข้าสู่ নয়น์ตาของเขา
พลันเผยรอยยิ้มล่อลวงวิญญานคน “องค์ชาย ยามนี้ยังคิดว่าซ้างามหรือไม่”

อวีเหวินส่นอ้าปาก ยังไม่ทันได้เปล่งเสียงก็ถูกบีบเข้าที่ลำคอ

ฉูหมิงอวีนเก็บซ่อนรอยยิ้มทั้งหมดลง คิ้วตาคมกริบดุจคมดาบ “สมกับ
เป็นคนหนุ่มไม่รู้เรื่องราวจริงๆ ไม่เคยสัมผัสสระห่งกลิ่นคาวโลหิตในสนามรบ
ก็กลัวางทำใหญ่โต”

“เจ้ากล้า...” อวีเหวินส่นจับมือของเขา แผลดเสียงลั่น “...ปล่อย!”

ฉูหมิงอวีนโน้มกาย เอ่ยเสียงค่อย “ซ้าจะบอกท่านตรงๆ ว่าเรื่อง
สนธิสัญญาแบ่งแยกดินแดนนั้นมิอาจเจรจา หากพวกเขาทั้งหมดล้วนตอบรับ
เช่นนั้นซ้าก็จะสังหารท่าน สองแคว้นสู้รบแล้วอย่างไร ท่านคิดว่าซ้ากลัวหรือ”

อวีเหวินส่นแกะมือของเขาออกสุดแรง ทว่ามือข้างนั้นกลับไม่คลาย
แม้แต่น้อยราวกับทำขึ้นจากเหล็ก ความรู้สึกขาดอากาศหายใจตื้นขึ้นมา
เหลือเพียงดวงตาแดงก่ำที่ยังจับจ้องอีกฝ่ายเขม็ง

“แต่ว่า” จู่ๆ ฉูหมิงอวีนก็คลายมือออก ถอยหลังหนึ่งก้าว “ซ้าไม่คิดว่า
ผู้นำขงหนูจะโง่งมก่อสงครามกับต้าเซี่ยเพื่อบุตรชายที่ไม่โปรดปรานผู้หนึ่ง

หรือ” เขามองอวีเหวินสู่นที่กุมคอไอโซลกๆ ด้วยใบหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม
“ทำหน้าอย่างไรเล่า”

อวีเหวินสู่นปรับลมหายใจให้เป็นปกติอย่างสิ้นเปลืองเรียวแรง ไม่เอ่ย
อันใดสักคำ สีหน้าท่าทางหม่นหมองลงถึงที่สุด

เสียงตกกระทบหลายฉลุหน้าต่างดังขึ้น นกปีกดำโฉบเกาะบนขอบหน้าต่าง
เรือนปรุงยา แหงนหน้าร้องเรียกสองสามหน

ฉินเจาหันหน้ามองปราดหนึ่ง วางจอกชาลงด้านหน้าตู้เยวี่ ก่อนจะเดิน
ไปเก็บจดหมายลับ

ตู้เยวี่วางรายการยาในมือ ก้าวข้ามเครื่องยาที่ฝังอยู่บนพื้นตามไป
โน้มหน้าเข้าใกล้เอ๋อเยตาม “เขียนว่าอะไรหรือ”

“ศิษย์พี่สั่งให้ตรวจสอบท่าทีของขุนนางในราชสำนักที่มีต่อสนธิสัญญา
แบ่งแยกดินแดนกับซยงหนู” ฉินเจาเก็บจดหมายอย่างเรียบร้อย

“นี่ยังต้องถามอีกหรือ” ตู้เยวี่เอ่ยโดยไม่ลังเล “ยอมปล่อยให้ไปไม่ได้
นะสิ!”

ฉินเจามองเขาพยักหน้า “ศิษย์พี่ก็หมายความว่าเช่นนี้”

ตู้เยวี่นั่งงัน ครู่ต่อมาจึงเดาความตั้งใจเดิมในจดหมายของฉู่หมิงอวี่น
ออก เขาถอนสายตากลับด้วยความเกือเขิน ก้มตัวเก็บเครื่องยาทั้งหมดกลับ
ลงกล่อง ฉินเจาก็ลงมือช่วยต่อเงียบๆ มือที่ซ้อกระตุกชัดเจนคู่หนึ่งถือดาบ
จับกระบี่มาเป็นเวลานาน กระนั้นกลับแบ่งประเภทสมุนไพรออกเป็นสัดส่วน
ได้อย่างคุ้นเคย

ตู้เยวี่อดทนแล้วอดทนเล่า สุดท้ายยังคงทนไม่ไหวเปิดปากเอ่ยว่า
“นี่ ฉินเจา เจ้าคิดว่า...ฉู่หมิงอวี่นเป็นคนอย่างไรกันแน่หรือ”

การกระทำของฉินเจาไม่หยุดชะงัก คิดแล้วกลับย้อนถาม “แล้วเจ้า
คิดว่าอย่างไร”

“ข้าคิดว่า...ข้า...” ตู้เยวี่เกาหัว “ข้ากับเจ้าคนแ่ฉู่ดีร้ายอย่างไรก็มี
มิตรภาพต่อกันมานาน เมื่อก่อนข้าคิดว่าตนเองรู้ แต่ตอนนี้คิดว่าไม่รู้แล้ว”

“เหตุใดจึงกล่าวเช่นนั้น” ฉินเจาเอ่ยถาม

“ก็คือ...” ตู๋เยวี่ถอนหายใจยาว ลากตั้งมานั่งลง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเล่าเรื่องที่ฉู๋หมิงอวี่นโยนพู่หยกทิ้งก่อนหน้านี้ให้ฉินเจาฟัง “อย่างอื่นไม่พูดแล้วกัน ญาติผู้พี่ของข้าหวังตีมอบหยกชั้นยอดเพียงนั้นให้ เขากลับโยนทิ้งตื้อๆ เฉยเลย! ปีนั้นยามอยู่บนเขาซางอู่ข้ารู้สึกเพียงคนเดียวแค่นี้ก็สบาย ย่ำโมโหผู้อื่นเท่านั้น ทว่าไม่พบหน้าแค่นี้ก็ปี เห็นท่าทางโหดเหี้ยมเช่นตอนนั้น ข้าไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเขาคิดอะไรอยู่”

“ศิษย์พี่ไม่ได้เปลี่ยนไป เป็นเช่นนี้มาโดยตลอด” ฉินเจาเอ่ย

“เจ้าแน่ใจหรือ” สีหน้าตู๋เยวี่กลางแคลงใจ

“บนเขาตอนนั้นนอกจากท่านอาจารย์ทั้งสอง ก็มีเพียงพวกเราสามคน ศิษย์พี่ไม่ได้ระแวงระวังพวกเรา เจ้าย่อมไม่รู้สิ” ฉินเจานั่งลงเช่นกัน “ตั้งแต่ลงจากเขามา ไม่ว่าใครส่งของให้ เพียงแค่ไม่รู้เจตนาชัดเจน ศิษย์พี่ล้วนทำลายทิ้งโดยไม่ลังเล และด้วยเหตุนี้จึงหลีกเลี่ยงจากปัญหาได้มากเช่นกัน”

“...เช่นนั้นเอง” ตู๋เยวี่เอ่ยรับอย่างกลัดกลุ้มใจ เงียบอยู่เนิ่นนานก็ขมวดคิ้วเอ่ยอีกครั้ง “ฉู๋หมิงอวี่นเขา...มีที่มาอย่างไรกันแน่”

ฉินเจาส่ายหน้า

“ไม่จริงน่า” ตู๋เยวี่ประหลาดใจ “กระทั่งเจ้าก็ไม่รู้หรือ!”

“ศิษย์พี่ไม่เคยเอ่ยกับใครมาก่อน” ฉินเจาเอ่ย “อีกทั้งเดิมทีคนแรกที่อยู่บนเขาซางอู่คือเจ้าไม่ใช่หรือ”

“ใช้ณะสิ ยามนั้นเห็นชัดว่าตอนแรกท่านอาจารย์ไปหีบอบจะไม่รับศิษย์ แต่หลังจากข้ากลับจากการเยี่ยมญาติก็พบว่ามีฉู๋หมิงอวี่นเพิ่มขึ้นมา ข้าถามท่านอาจารย์ว่าเกิดอะไรขึ้น ท่านอาจารย์พูดเพียงว่าเขาเป็นลูกของสหายเก่า” จู๋ๆ ตู๋เยวี่ก็ตบโตะเอ่ย “จริงสิ ตอนเพิ่งได้พบเจ้าคนแซ่ฉู๋ข้าก็ถามเขาแล้ว แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าเขาปิดปากข้าอย่างไร”

“อย่างไรหรือ”

“เขาบอกว่าความจริงแล้วเขาเป็นวิญญาณเร่ร่อน เพราะยึดติดจึงตายตาไม่หลับ บนเขาซางอู่มีไอวิญญาณเพียงพอ หากเขาบำเพ็ญตนลู่วงก็จะ

จับคนกิน!” ตู้เยร์คับแค้นใจไม่หยุด

จินเจามองเขา “เจ้าเชื่อหรือ”

“เชื่อล่ะสิ” ตู้เยร์เอ่ยอย่างเป็นทางการ

จินเจาเบนสายตาทลบเงียบๆ

ตู้เยร์เอ่ยต่อ “ข้าถามเขาว่าเมื่อก่อนเคยกินคนหรือไม่ เขายังตอบว่าเคยด้วย เพราะเหตุนี้ข้าจึงกลัวเขามาตลอด ถึงตอนนี้ก็แก้ไขไม่ได้แล้ว!”

จินเจา “...”

“เรื่องนี้โทษที่ข้าเชื่อไม่ได้นะ!” ตู้เยร์รีบร้อนเอ่ยเสริม “จินเจา เจ้าก็ใช้ว่าจะไม่รู้ ตอนแรกเจ้าคนแซ่ฉู่เอาแต่ทำหน้าที่เย็นชาไม่สนใจใครทั้งวัน ตอนข้าถามเรื่องนี้กับเขา เขาก็นั่งลงบนหินริมบึงนั้น รอบด้านล้วนเป็นหมอกขาวแล้วจู่ๆ เขาก็หัวเราะใส่ข้า นั่นเป็นครั้งแรกเลย เจ้าไม่เห็นสายตาของเขาในยามนั้น ทำข้าตกใจเกือบตาย!”

จินเจาถอนหายใจ ผ่อนเสียงเอ่ยซ้ำๆ “ข้าเข้าใจความหมายของเจ้า”

จวบจนปัจจุบันเพียงย้อนคิดถึงในใจก็ยังคงพรันพริ้ง ตู้เยร์ตบหน้าอกเบาๆ พลังนั่งลง พลันได้ยินจินเจาเอ่ยซ้ำๆ ว่า “เห็นชัดว่าท่านอาจารย์รู้เรื่องของศิษย์พี่ กลับไม่ปริปากเอ่ยถึง ทว่าคืนนั้นที่ศิษย์พี่มากล่าวลา ท่านอาจารย์ดื่มสุราไปมาก หลังจากเมามายก็เอ่ยคลุมเครือสองสามประโยค”

“ท่านอาจารย์ไปหลีกกล่าวว่าอะไรหรือ” ตู้เยร์ซักถามต่อ

จินเจาขมวดคิ้วมุ่น “คืนนั้นข้าไปเก็บไหและจอกสุรา จู่ๆ ท่านอาจารย์ก็ทอดถอนใจเอ่ยจับพลันว่าเส้นทางนี้ที่ศิษย์พี่เลือกเดินลำบากมากเกินไปจริงๆ ข้าถามว่าเพราะเหตุใด ท่านอาจารย์บอกข้าเพียง...” เขาเผชิญกับสายตาคาดหวังของตู้เยร์ ก่อนจะหลบตา เอ่ยอย่างลังเล “เขาปรารถนาเปลี่ยนทั้งใต้หล้าด้วยแรงคนหนึ่งคน หากไม่อาจบรรลุงานใหญ่ ย่อมต้องตายไร้ที่ฝัง”

ฉู่หมิงอวุ่นหยุดเท้า เหลือบตาเฟ่งมองแสงตะเกียงที่ส่องทะลุหน้าต่างห้องนั้น ออกมารางๆ อาบย้อมกึ่งก้านต้นไม้บุปผากลางลาน เชนบุปผาเบียดกลุ่ม เงาไฟเดี่ยวสว่างเดี่ยวมีดี

เขาเดินขึ้นบันไดหิน กำลังจะยกมือ ประตูกลับถูกเปิดจากด้านใน ทำให้สบตาเข้ากับซูซึ่อวีโดยไมทันตั้งตัว ฉูหมิงอวีนคืนสติกลับมาไม่ทัน “เจ้ารู้ว่าข้าอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

ซูซึ่อวียิ้มบาง ๆ “ได้ยินเสียงฝีเท้าของใต้เท้าฉู” เขาเบี่ยงตัวหลีกเลี่ยง ทำให้ฉูหมิงอวีนเข้าห้อง “เพียงแต่ไม่ทราบว่าได้เท้าฉูมีเรื่องอันใดหรือ”

“มีเรื่องอยากถาม” ฉูหมิงอวีนนั่งลง กวาดตามองบนโต๊ะหนังสือลวก ๆ ปราดหนึ่ง “เจ้ากำลังทำอะไร”

“เมื่อครูเจ้ากรมขุนารายงานของกรมอาญาไม่กี่วันนี้มาให้ ข้าเพิ่งอ่านได้ สองสามหน้า” ซูซึ่อวีรินชา “ใต้เท้าฉูต้องการถามอะไร”

“มีใครจ้องหน้าเจ้าบ่อย ๆ หรือไม่” ฉูหมิงอวีนคิดแล้วก็เอ่ยเสริม “นอกจากข้า”

ซูซึ่อวีได้ยินก็อดหัวเราะขึ้นไม่ได้ ก่อนเห็นว่าเขาไม่ได้อยู่ในอารมณ์ หยอกล้อ จึงคิดให้ละเอียดถี่ถ้วนแล้วเอ่ยอย่างจริงจัง “นอกจากใต้เท้าฉู ก็ไม่เห็นคนอื่นเป็นเช่นนั้น”

“...เช่นนั้นยามใต้เท้าฉูอยู่ที่หวยหนาน น่าจะมีคนรับใช้คอยปรนนิบัติ อยู่ข้างกายบ่อย ๆ ใช่หรือไม่”

ซูซึ่อวีผงกศีรษะ “ข้าไม่คุ้นเคยกับหวยหนาน ย่อมมีคนรับใช้คอย บอทางอยู่ข้างกาย”

ฉูหมิงอวีนเข้าใจขึ้นมาทันที หัวเราะอย่างคลุมเครือก่อนฉวยมือคว้า จอกชา

“ใต้เท้าฉูถามเรื่องนี้หมายความว่าอย่างไรหรือ” ซูซึ่อวีเอ่ยอย่างไม่เข้าใจ

“ไม่มีอะไร” ฉูหมิงอวีนดื่มชาหนึ่งอีก ก่อนเอ่ยอีกครั้ง “เรื่อง ราชโองการผลักดันบุญคุณเตรียมการไปถึงไหนแล้ว”

“ข้าร่างเนื้อหาข้อบังคับเรียบร้อยแล้ว และถวายให้ฝ่าบาททอดพระเนตรแล้วเช่นกัน” ซูซึ่อวีเอ่ย “เพียงแต่หากต้องการให้ดำเนินการอย่างราบรื่น นอกจากความผิดฐานก่อกบฏของหวยหนานอ๋อง ยังจำเป็นต้องมี

เจ้าครองรัฐลักคนออกหน้าจึงจะได้”

“ดูท่าได้เท่าซुकงพบคนที่เหมาะสมแล้ว” ฉูหึงอวิ้นมองเขา

ชูช้ออวิ้ม “ส่งจดหมายให้ซีหึงอ่องแล้ว หลังจากพวกเรากลับถึง ฉางอันไม่นานเขาคงเดินทางมาถึง”

“ซีหึงอ่องหรือ” ปลายนิ้วแตะบนขอบจอกลายครามอย่างไม่ใส่ใจ ขณะฉูหึงอวิ้นไตร่ตรอง “ซีหึงอ่องสนิทสนมกับเจ้าครองรัฐคนอื่น นับได้ว่ามีชื่อเสียงสองสามส่วน เป็นผู้ที่มั่นคงที่สุดในตอนนี้ เจ้าเลือกได้ไม่เลว”

“ในเมื่อได้เท่าฉูกล่าวเช่นเดียวกัน ดูแล้วคงไม่แยء” ชูช้ออวิ้มเอ่ย เขาเห็นฉูหึงอวิ้นคล้ายกับไม่มีเรื่องพูดต่อ จึงเปิดปากเอ่ยด้วยความลับสนเล็กน้อย “ได้เท่าฉูไม่มีเรื่องอื่นอยากถามหรือ”

“ถามอะไร” ฉูหึงอวิ้นเลิกคิ้ว คลี้ยิ้มเอ่ย “ถามเจ้าว่าตอบรับข้าหรือไม่ เจ้าไม่ได้ไม่สนใจข้าใช่หรือไม่”

“ข้าไม่ได้หมายถึงเรื่องนี้” ชูช้ออวิ้หลุบตา ยิ้มเอ่ยเสียงเรียบ “เกี่ยวกับเรื่องที่ยังงงต้องการทำสนธิสัญญาแบ่งแยกดินแดน ได้เท่าฉูไม่มีสิ่งใดอยากถามข้าหรือ”

ฉูหึงอวิ้นใช้มือหนึ่งเท้าคาง แยมยิ้มมองเขา “ไม่มีนะสิ”

ชูช้ออวิ้มเอ่ย “อิงจากคำพูดของเจ้ากรมเว่ยก่อนหน้านั้น ทำที่ยามนั้นของได้เท่าฉูแข็งแกร่งผิดปกติ”

ฉูหึงอวิ้นหัวเราะอย่างสบายอารมณ์ “แต่ไหนแต่ไรมาฝ่ายบู๊สู้รบฝ่ายนุ่นสงบศึก มีสิ่งใดแปลกเล่า”

ชูช้ออวิ้มมองเขา “แต่ข้าก็เป็นขุนนางฝ่ายนุ่นเช่นกัน”

“เจ้าไม่เหมือนกัน”

“ไม่เหมือนอย่างไร”

ฉูหึงอวิ้นสบตาเขา ยิ้มเอ่ยเสียงเนิบนาบ “ล้วนไม่เหมือน”

ชูช้ออวิ้ตอบกลับไม่ถูกชั่วขณะ

ฉูหึงอวิ้นกระตุกมุขปาก จ้องเขาไม่ละสายตา พลันคิดบางอย่างขึ้นได้ จึงลุกขึ้นก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

เมื่ออยู่ใกล้ชิดกันมากเกินไปอย่างกะทันหัน กลิ่นหอมของไม้จันทร์ลอยอวลแตะจมูก ชูชิวี่จึงถอยหลังหนึ่งก้าวตามสัญชาตญาณทันที “อะไรหรือ”

“หลบทำไม ข้าไม่ได้จะกินเจ้าเสียหน่อย” ฉูหมิงอวินกดไหล่เขา สายตาดูอยู่บนใบหน้าของอีกฝ่าย “จู่ๆ ก็อยากลองมองดู หากเป็นความจริง... จะมีความรู้สึกเช่นไร”

ชูชิวี่ขมวดคิ้วมุ่นด้วยไม่รู้สาเหตุ แต่กลับไม่ขยับเขยื้อนอีก

ฉูหมิงอวินค่อยๆ เข้าใกล้ทีละนิด สายตาประหนึ่งกลายเป็นเส้นใยเล็กๆ ยุ่งเหยิงเข้าครอบคลุมดวงหน้าของชูชิวี่ เก็บรายละเอียดใบหน้าของเขาสู่ส่วนลึกของดวงตา

คิ้วที่ขมวดเล็กน้อย ดวงตาที่มีเพียงภาพสะท้อนของตน รวมถึงรอยยิ้มราบเรียบตรงมุมปากที่คล้ายมีคล้ายไม่มี

ท่ามกลางความเงียบสงบ เพียงสูดดมก็ได้กลิ่นด้วยระยะห่างที่รู้สึกถึงลมหายใจที่พ่นออกมา

นี่จึงจะเป็นคนในดวงใจของเขา ระหว่างดวงตาที่หลบลึงกับรอยยิ้มจางๆ ล้วนคือความงดงามมีอาจปกปิด ยิ่งเป็นความงามบริสุทธิ์เหนือฝุ่นธุลี กระนั้นกลับยิ่งกระตุ้นความปรารถนาส่วนลึกที่สุดของเขา

อยากสัมผัส อยากจะครอบครอง

ความร้อนที่แผดเผาจนคอแห้งผากระลอกหนึ่งลุกลามอย่างเงียบงัน หนักหนาของฉูหมิงอวินค่อยๆ ลุ่มลึก เขาแนบกายชิดขึ้นอีก จมูมพิตลงบนฝ่ามือของชูชิวี่

“...”

ฉูหมิงอวินเหลือบมองคนที่ใช้มือวางเขาไว้ ทางตาชี้ขึ้น พลันโค้งเป็นเสี้ยวเผยรอยยิ้มแฝงความยั่วเย้าออกมา

หัวใจของชูชิวี่สั่นไหว ก่อนจะรู้สึกถึงสัมผัสอ่อนโยนที่ส่งมาจากฝ่ามือ พร้อมอาการยุบยิบบนปวงที่เข้าหยอกจิตใจคนเล็กน้อย เขาชักมีอคติโดยสัญชาตญาณกลับถูกฉูหมิงอวินกุมไว้แน่น จึงยากจะแบ่งความสนใจไป

คืนรนออกอีก

มือของชูชิวี่แห่งอบอุ้น หำนิ้วเรียวยาวข้อนิ้วปรากฏชัดเจน ฉู่หมิงอวี่นจับผ่านฝ่ามืออีกฝ่าย ก่อนจะใช้ปลายลิ้นกวาดไล่ตามลายมือของเขา ลมหายใจเป่ารดพันพัระระหว่างนิ้ว จูปลั้ตั้งแต่กลางฝ่ามือจรดข้อนิ้ว ฉู่หมิงอวี่นจึงค่อยๆ เหลือบตาขึ้น มองเข้าไปในดวงตาของชูชิวี่ ก่อนคลี่ยิ้ม อ้าปากงับปลายนิ้วของเขา เลียบปลายลิ้นผ่านอย่างคล่องแคล่ว ภายในดวงตาของชูชิวี่สะท้อนสีแดงเรื่อเลือนราง

เขางอนิ้วตามสัญชาตญาณ ดุนฟันของฉู่หมิงอวี่นไว้ ฉู่หมิงอวี่นจ้องเขาพลางกะพริบตา ล้ำคอส่งเสียงหัวเราะหุ่่มต่ำ ฟันก็ขบข้อนิ้วของเขาเบาๆ แม้แต่มือที่กักข้อมือของชูชิวี่ไว้ก็จูปลั้ไม่อยู่นิ่ง

เขารู้สึกว่าชูชิวี่ตัวแข็งทื่อ และมองเห็นดวงตาของอีกฝ่ายจมสู่ความลับสนเลือนรางแล้วเช่นกัน

ฉู่หมิงอวี่นผละออก จูบครั้งสุดท้ายลงบนหลังมือของเขา ก่อนจะดึงมือมาแนบกับแก้มของตนเอง โนมักายเอียงเล็กน้อยให้เข้าไปใกล้มากขึ้นอีก

ดวงตาสองคู่สบประสาน ไม่ละจาก ไม่กะพริบ ดุจกระดานหมากที่ต่างฝ่ายต่างตริ่งกำลัง หึ่งคล้ายสมรภูมิรบที่คุมเชิงกัน ไม่มีผู้ใดเบนสายตาออก ยิ่งไม่มีผู้ใดหลบเลี่ยง

เสียงน้ำหยดจากต้นไม้อัดไซยคาคล้ายถูกยึดเวลาให้ตกกระทบซ้าลง ยามสุดดมได้กลิ่นอายของกลิ่นหอมสงบจิตใจบนตัวอีกฝ่าย รู้สึกถึงอุณหภูมิของเขาที่ค่อยๆ ร้อนขึ้นเช่นกัน มุมปากก็แตะเฉียดกันแล้ว

ทันใดนั้นเสียงฝีเท้าและเสียงเคาะประตูอย่างเร่งรีบก็ดังขึ้น ชูชิวี่อวี่นสะดุ้งถอยออกทันทีราวกับถูกฟ้าผ่า ฉู่หมิงอวี่นกุมขมับหันหน้าเอ่ยตำหนิกับคนหน้าประตู “โหวกเหวอะไรงกลางดึก ไม่อยากมีชีวิตแล้วหรือ”

ความโหดเหี้ยมในคำพูดทำให้คนหน้าประตูนิ่งงัน ก่อนรีบร้อนเอ่ย “ตะ...ได้ทำ เกิดเรื่องกับเจ้ากรรมเวรแล้ว ฝ่าบาทเรียกท่านไปยังตำหนักใหญ่!”

บนตำหนักใหญ่วังเลี้ยงกง บรรดาขุนนางยืนเรียงแยกเป็นสองฝั่ง มีเจ้ากรมคลัง เว่ยซงคุกเข่าอยู่กลางตำหนักเพียงลำพัง

หลี่เหยียนเงินกวาดตามองรอบด้าน สุดท้ายหยุดสายตาด้านตัวของ เว่ยซง เปิดปากเอ่ยซ้ำๆ “เมื่อครู่มีคณมารายงานกับเรา กล่าวว่าขุนนางเว่ย ที่รักสมคบศัตรูทรยศแค้นแค้น...”

เสียงพูดของเขาไม่ทันสิ้น ร่างกายโค้งค่อมของเว่ยซงก็สั่นสะท้านทันที อ้าปากตะโกน “ฝ่าบาท กระหม่อมลูกใส่ร้าย!”

ในกลุ่มขุนนางมีผู้ลอบสูดหายใจตระหนก เสียงวิพากษ์วิจารณ์ค่อยๆ ดังขึ้น สายตาที่ทอดมองผิดแปลกไปทันใด

หลี่เหยียนเงินยกมือปราม ภายในตำหนักพลันเงียบลง เขาเอ่ยต่อ “เหตุใดจู่ๆ จึงมาพูดเรื่องนี้ที่นั่นหรือ”

หัวหน้าราชองครักษ์ขานรับพร้อมออกจากแถวแล้วคุกเข่าลง หันหน้า กลับไปมองปราดหนึ่งก็มีราชองครักษ์สองนายคุมตัวชายผู้หนึ่งเข้ามาใน ตำหนัก เขาเอ่ยถามเว่ยซง “ขอบังอาจถาม คนผู้นี้คือคนของจวนเจ้ากรมเว่ย หรือไม่”

เว่ยซงเบนหน้ามองคนที่คุกเข่าตัวลั่นนั่งงกผู้นั้น เอ่ยรับ “มิผิด เป็น ผู้ดูแลของข้า”

หัวหน้าราชองครักษ์ถอนสายตากลับ ค้อมกายต่อเบื้องบน สองมือถวาย จดหมายฉบับหนึ่งขึ้นเหนือหัว เอ่ยอย่างนอบน้อม “ทูลฝ่าบาท กระหม่อม ตรวจจตรายามค้ำทั้งภายในและภายนอกวังเลี้ยงกง เห็นคนท่าทางลับๆ ล่อๆ อยู่ใกล้กับที่พักของราชทูตชยงหนุ หลังจากเข้าไปดูก็พบคนผู้นี้ กระหม่อม เห็นเขาตอบคำถามอ้ออึ้ง ซ่อนบางสิ่งด้วยท่าทางตื่นตระหนก จึงจึงจดหมาย ฉบับนี้มา กระหม่อมไม่กล้าใส่ร้ายขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก เหตุใดจึงมีความผิดฐานสมคบศัตรูทรยศแค้นแค้น” เขาซังกครู่หนึ่ง แล้วเอ่ยเสียงหนัก “ฝ่าบาททรงอ่านเนื้อความในจดหมายก็จะทรงทราบพะยะค่ะ”

ขณะที่เข้ามารับจดหมายไปอย่างรู้งาน เปิดแล้วส่งให้หลี่เหยียนเงิน หลังจากกวาดสายตากร่าวๆ หลี่เหยียนเงินก็ขมวดคิ้วไม่พูดจาช่วยขณะหนึ่ง

ก่อนอ่านอย่างละเอียดอีกรอบ

หัวหน้าราชองครักษ์ยึดตัวขึ้น เอ่ยว่า “ในจดหมาย เจ้ากรมเว่ยกล่าวว่า สามารถช่วยองค์ชายเก้าแห่งชงหนู่ทำสนธิสัญญาและได้ครอบครองห้าเมืองนั้น ใช้เรื่องนี้แสดงความจริงใจ ในจดหมายมีคำพูดสนิทสนมกับชงหนู่หลายจุด ถึงขั้นเอ่ยตรง ๆ ว่าเต็มใจรับใช้ชงหนู่...”

“เหลวไหลทั้งเพ!” เว่ยซงขึ้นเสียงแทรกคำพูดเขาอย่างคุมไม่อยู่ หัวตั้ง ร่างกายสั่นเทา

กลุ่มผู้คนที่อยู่รอบๆ แต่เดิมเริ่มกระซิบกระซาบกัน

จู่หมีงอวินมองเว่ยซงอย่างไร้อารมณ์ ชูมืออ้วนมดคิ้วเล็กน้อย พวกเขา มองเห็นชัดเจน สีหน้าของเว่ยซงซีดเผือดลงทีละนิดตามคำพูดของหัวหน้า ราชองครักษ์ ยามนี้ไร้ซึ่งสีโลหิตแล้ว

ท่ามกลางเสียงกระซิบกระซาบ จู่ๆ ก็มีคนถอนหายใจยาว “ที่แท้ก็เป็น เช่นนี้” เจ้ากรมช่างเย็บอวี๋เซวียนเพ่งมองเว่ยซง ประหนึ่งจุกคิดได้จับปล้น “คราแรกได้เท่าเว่ยซัดแย้งกับได้เท่าจู่ไม่หยุดหย่อน ยืนกรานสนับสนุน สนธิสัญญาแบ่งแยกดินแดน เหตุผลที่กล่าวล้วนสมเหตุสมผล ข้ายังนึกว่า ได้เท่าเว่ยในฐานะเจ้ากรมคลัง จะหวังใยประชาชนจริงๆ ในใจจึงเลื่อมใส ไม่คลาย อยากสนับสนุนเต็มกำลัง คิดไม่ถึงว่า...” เขาส่ายหน้าซ้ำๆ “จะเป็น เพียงแค่การมอบของกำนัลให้ชงหนู่”

“ทุกคำพูดในวันนั้นล้วนออกมาจากใจ!” เว่ยซงเอ่ย “ชงหนู่และต้าเซี่ย ของข้ามีแก่นโลหิตจากรุ่นสู่รุ่น แม้จะสามารถปล่อยวางแล้วสานสัมพันธ์ไมตรี ต่อกันชั่วคราว แต่ข้าจะสมคบศัตรูทรยศแค้นแค้นวัน ประจบเอาใจชงหนู่ได้ อย่างไร!”

เยว่อวี๋เซวียนเบือนหน้าหนีทอดถอนใจไม่สนใจใคร ไม่ตอบอันใดอีก

“ได้เท่าเว่ย ในจดหมายเขียนไว้เช่นนี้ ทุกประโยคของข้าล้วนกล่าว ตามจริง” หัวหน้าราชองครักษ์เอ่ยอีกครั้ง “นอกจากนี้ผู้ส่งจดหมายของได้เท่า เว่ยถูกจับกุมบริเวณที่พักของชงหนู่ไม่ใช่หรือ”

ราชองครักษ์สัมผัสได้ถึงสายตาของผู้เป็นหัวหน้า แรงบนมือที่กด

บนไหล่ผู้ติดตามคนนั้นก็คลายออกเล็กน้อย

ผู้ติดตามเงยหน้าขึ้นก่อนลนลานก้มลงอีกหน เอ่ยว่า “ไชขอรับ คืบนี้ใต้เท้าสั่งให้ข้าไปส่งจดหมาย ยังกำชับว่าเนื้อหาสำคัญเร่งด่วน จำต้องส่งถึงมือองค์ชายแห่งชยงหนุด้วยตนเอง ข้าไม่กล้าล่าช้า ทว่าเมื่อไปถึงกลับไม่พบองค์ชายแห่งชยงหนุอยู่ในเรือน จึงยืนรออยู่ด้านนอก ข้าเหนื่อยเพียงทำตามคำสั่ง...มะ...ไม่รู้อะไรจริงๆ นะขอรับ!”

หัวหน้าราชองครักษ์มองทางเว่ยชง “ใต้เท้าเว่ยยังอยากพูดสิ่งใดหรือไม่”
“ผู้ที่สั่งเขาส่งจดหมายในคืบนี้เป็นข้าไม่ผิด” เว่ยชงหลับตาแล้วหันหน้ามองทางชูชิวอี้ “แต่ข้าไม่ทราบเนื้อความในจดหมาย”

ชูชิวอี้สับตาเขาอย่างไม่เข้าใจ หัวหน้าราชองครักษ์มองด้วยสายตาสับสนแวบหนึ่ง เอ่ยถาม “ในเมื่อใต้เท้าเว่ยเป็นผู้เขียนจดหมาย ใต้เท้าเว่ยจะรู้ว่าเนื้อความด้านในได้อย่างไร”

“ใต้เท้าชู” ทันใดนั้นมีผอมแห้งของเว่ยชงก็กำพรหมปักลายบนตำหนักแน่น เส้นเลือดปูดนูนขึ้นมา “เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ท่านยังไม่คิดจะเอ่ยปากหรือ!”

ฉูหมิงอวี่นย่นคิ้ว เห็นชูชิวอี้หนึ่งจันครู่หนึ่งเช่นกัน ก่อนเอ่ยถามว่า “ที่ใต้เท้าเว่ยกล่าวหมายความว่าอย่างไร”

“คนที่มาไหว้วานให้ข้าส่งจดหมายแทนคืบนี้ก็คือท่านไม่ใช่หรือ” น้ำเสียงเว่ยชงแหบพร่า “เป็นท่านที่กล่าวว่าเมื่อเรื่องสำคัญฝากข้าถ่ายทอดต่อ เป็นท่านที่ต้องการให้ข้าทำให้สำเร็จภายในคืบนี้ เป็นท่านที่...ให้ข้าปกปิดมิดชิดแพรงพราย!”

ในใจทุกคนล้วนตกตะลึง กลางตำหนักเงียบกริบจับพลัน หางเสียงของเขาแหบแห้ง สะท้อนทั่วทั้งห้องพระโธง

ฉูหมิงอวี่นอึ้งเล็กน้อย ชั่วพริบตาพลันฉุกคิดถึงเสียงผีเท้าเร่งรีบนอกเรือน เงาม่างชุดขาวที่ถูกขวางไว้ ใบหน้าของชูชิวอี้ที่ปรากฏใต้เงาตะเกียงมีดสลัว ดวงตาคู่นั้นที่หลบเลี่ยงจากสายตาของเขาท่ามกลางรอยยิ้ม รวมถึง... ใบหน้าที่แปลกตาโดยสิ้นเชิงภายใต้หน้ากากนั้น

แวตตาของเขาแปรเปลี่ยนไปมา มืดหม่นไม่ชัดเจน

ลู่อ้อวี่ฆมวดคิ้วมุ่น น้ำเสียงกลับราบเรียบ “แต่ข้าไม่เคยไหว้วาน
ใต้เท้าเว่ยส่งจดหมาย”

“ใต้เท้าซูไม่ยอมรับจริงๆ หรือ” เว่ยซงจ้องลู่อ้อวี่พลางเอ่ย

ลู่อ้อวี่ไม่ทันได้เอ่ยปาก เจ้ากรมอาญาลู่อ้อวี่ที่อยู่ข้างกายก็ทนไม่ไหว
ต้องการคลายบรรยากาศตึงเครียดนี้ จึงยิ้มเอ่ยว่า “ใต้เท้าเว่ย ท่านอย่าเพิ่ง
รีบร้อน ในเมื่อท่านกล่าวว่าคุณนี้ได้พบใต้เท้าซู มิสู้ลองคิดให้ดีว่าเป็นยามใด
บางที่อาจจำผิดแล้วหรือไม่”

“ยามชวี¹ สามเค่อ²”

ลู่อ้อวี่ได้ยินสีหน้าก็แปรเปลี่ยนเป็นย่ำแย่ง เอ่ยอย่างลั้งเล “...ใต้เท้าเว่ย
มั่นใจหรือว่าเป็นยามชวี”

“ไม่ผิดแน่นอน” เว่ยซงเอ่ยหนักแน่น

รอยยิ้มบนใบหน้าของลู่อ้อวี่แข็งค้าง ก่อนจะค่อยๆ เลือนหาย เขาลังเลใจ
อยู่นานจึงเอ่ยเบาๆ “ยามชวีใต้เท้าซูอยู่ในเรือน ข้าไปส่งรายงานของกรมอาญา
ด้วยตนเอง”

เว่ยซงเงยหน้าขึ้นทันใด ท่าทางไม่อยากจะเชื่อ

ลู่อ้อวี่สบตาเขา รู้สึกปวดใจไม่หยุด

“...ลู่อ้อวี่?” เสียงของเว่ยซงสั้นเครือ “เจ้าและข้าคบหากันมาหลายปี
เจ้าเองก็ไม่ยอมเชื่อข้าหรือ”

“ข้ายอมเชื่อเจ้า” ลู่อ้อวี่กัดฟันเอ่ย “แต่ไม่ว่าจะเป็นขุนนางผู้ติดตามข้า
หรือนางกำนัลรินชา ล้วนเห็นกับตัวว่าใต้เท้าซูไม่ได้ก้าวออกไปสักก้าวเดียว”

เว่ยซงเกือบชวนเซ่ทั้งที่ยังคุกเข่า ผินควมคุมร่างกายอย่างตัวลั่นนั่งงก
“ใต้เท้าซู...ใต้เท้าซู...”

“พอแล้ว” หลีเหยียนจินทนไม่ไหวส่งเสียงขึ้น ก่อนถอนหายใจหนึ่งครา

¹ยามชวี คือ เวลา 19.00 - 20.59 น.

²เค่อ คือ หน่วยเวลาของจีน 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

“เราเชื่อขุนนางซูที่รักว่าไม่มีความคิดก่อบฏเด็ดขาด ผู้ใดล่วงไม่จำเป็นต้องพูดให้มากความ”

ฉูหมิงอ้วนเหลือบมองหลี่เหยียนจินด้วยสายตาลุ่มลึกปราดหนึ่ง

เว่ยซงที่อยู่กลางตำหนักค่อย ๆ เยงหน้าขึ้น การเคลื่อนไหวยากลำบาก เสียจนต้องใช้เรียวยแรงทั้งหมดที่มี บนใบหน้าแก่ชราเพียงชั่วพริบตา ก็มีคราบน้ำตาลปรระเบื่อน “ฝ่าบาททรงเชื่อได้เท่าซู่ แต่ทรงไม่ยอมเชื่อกระหม่อมหรือ”

หลี่เหยียนจินเผยสีหน้าลำบากใจ ไม่ได้ตอบคำถาม

“สามสิบเจ็ดปี!” เว่ยซงเอ่ยด้วยเสียงนำเวทนา “นับตั้งแต่กระหม่อมเข้ารับตำแหน่ง ระยะเวลาสามสิบเจ็ดปีนี้ได้ช่วยเหลือฮ่องเต้สามรุ่น มิกำลังทรยศองค์เหนือหัว มิกำลังล้มเลือนพระราชราชฎี! สิบสามปีก่อนซงยงหนูก่อสงครามวุ่นวาย ความแร้นแค้นลูกหลานทุกหย่อมหญ้า กระหม่อมไม่เสียตายที่จะขายทรัพย์สินทั้งหมดเพื่อให้กองทัพมิเสียบียงครบครัน สองสามปีหลังจากฝ่าบาทขึ้นครองราชย์มีภัยธรรมชาติไม่หยุดหย่อน ก็เป็นกระหม่อมที่ทู่เมชีวิตประคับประคองอย่างทุกซึ้งซึ้ง ความลำบากก่อนหน้านี้ล้วนไม่เคยคิดถอยถกนิด กระหม่อมจะทรยศแค้นแค้นในนิยามนี้ได้อย่างไรหรือฝ่าบาท!”

กลางตำหนักเงียบสนิท

รองเจ้ากรมทหารส่วอื่นที่อยู่จุดลับตาคนพ่อนเสียงเบา เอ่ยกับคนข้างกาย “เจ้าดูสถานการณ์ตอนนี้ เหมือนว่าฝ่ายซู่จะเกิดความขัดแย้งภายในแล้วใช่หรือไม่”

คนฝ่ายคู่ส่วนใหญ่มองดูอยู่ด้านข้างด้วยสายตาเหมินเฉย คนข้างกายเขาหัวเราะเยาะ ไม่เอ่ยออกมาตรง ๆ

เงียบเซียบพักใหญ่ หลี่เหยียนจินจึงพลิกจดหมายในมือ แสดงให้ขุนนางคนสำคัญทั่วทั้งท้องพระโรงดู “คำพูดของขุนนางที่รัก เราเข้าใจ เพียงแต่บนจดหมายนี้...เป็นลายมือของขุนนางเว่ยที่รักจริง ๆ”

ประโยคนี้เอ่ยอย่างแผ่วเบาถึงจุดเสียงถอนหายใจ เปล่งออกมาแล้ว ก็ปลันเงียบลง ทว่าในโสตประสาทของเว่ยซงกลับเสมือนเสียงสายฟ้าฟาด

ฝ่าแยกกะโหลกศีรษะ ทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่า

ผ่านไปเนิ่นนาน จู่ๆ เว่ยซงก็คลานเข้าไปด้านหน้า จนกระทั่งถึง
ตีนบันได เขาค่อยๆ เหยยหน้ามองอีกฝ่าย หยาดน้ำตารินไหลทั่วไปหน้า น้ำเสียง
กลับสงบลง “เรื่องถึงขั้นนั้นแล้ว กระหม่อมมีร้อยปากก็มิอาจโต้แย้งได้ชัดเจน
เพียงแต่ความผิดฐานสมคบคั้ตรูทรยศแค้นแค้น กระหม่อมไม่ยอมรับ
เด็ดขาด

“กระหม่อมเว่ยซงเป็นขุนนางจวบจนวันนี้ สามสิบเจ็ดปี นับแต่แรกเริ่ม
จนถึงปัจจุบัน ไม่เคยมีความคิดเห็นแก่ตัวสักนิด ยิ่งไม่เคยคิดเป็นปฏิปักษ์
หวังว่าฝ่าบาทจะทรงตรวจสอบให้กระจ่างแจ้ง!”

เว่ยซงโค้งกายลงโขกหัวทันที หน้าผากที่เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น
กระแทกชั้นบันไดหยกเต็มรัก

เกิดเสียงดังตบ ภายใต้เส้นผมขาวยุ่งเหยิง โลหิตสีแดงสดค่อยๆ
ไหลนอง

หลี่เหยียนเงินอึ้งค้าง คำพูดใดล้วนติดอยู่ในลำคอ ไม่อาจกลืนกลับ
หรือเอื้อนเอ่ย

จู่หมีงอวินถอนสายต้อออก กวาดเห็นลู่อู้อที่ถลิ่งตาโตจ้องมอง สันเทา
ไปทั้งร่างกายโดยไม่ตั้งใจ

ลู่อู้ออ้วหลุบต่านั่งเงียบ พลันคิดถึงคำถามแปลกประหลาดของจู่หมีงอวิน
ก่อนหน้านี้

“มีใครจ้องมองหน้าเจ้าบ่อยๆ หรือไม่”

มือที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อกำเข้าเล็กน้อย

หัวหน้ากองทหารรักษาพระองค์ตามจู่หมีงอวินเข้าไปในห้องด้วยความ
ตระหนกตกใจ

ได้ทำท่านั้นแต่ไหนแต่ไรมาเอาแน่นอนไม่ได้ยิ่งนัก ยามนี้มีท่าทาง
เมินเฉย หัวหน้ากองมองแล้วก็ยิ่งรู้สึกหัวใจสั่นสะท้าน

จู่หมีงอวินหมุนกายกลับมา นั่งลงโดยไม่บอกกล่าว หัวหน้ากองก้าวเท้า

ไปด้านหน้าหนึ่งก้าว เขาก็หันกลับมาหยิบสิ่งนุ่มหยุ่นบางอย่างเข้า เขาก็หันมามอง พลันถอยหลังสองก้าวทันที มองผู้หญิงอ้วนที่เอนกายอยู่บนเก้าอี้ ก่อนจะมองศพบนพื้น ตกตะลึงไร้ทางคิดสติ

“เว่ยซ่งตายแล้ว” จู่ๆ ผู้หญิงอ้วนก็เอ่ยขึ้น จับอารมณ์ไม่ออกแม้แต่น้อย “ข้าเหนื่อยได้ยืนแล้ว” หัวหน้ากองเอ่ยรับ “ได้เท่า ศพนี่คือ...”

ผู้หญิงอ้วนกวาดตามองอย่างไม่ใส่ใจแวบหนึ่ง นิ้วขาวนวลเคาะที่วางแขนเบาๆ “เจ้าลองมองใต้รองเท้าของเธอให้ละเอียด”

หัวหน้ากองนั่งยองๆ ลงตามคำพูด ก็หันหน้ามองไปก็เห็นริมขอบมีโคลนชื้นแฉะติดก้นบูปผาสีขาวสองสามก้น “นี่คือ...” หัวหน้ากองวิเคราะห์อย่างละเอียด “ดอกกุหลาบ³ หรือ”

“สายตาไม่เลว” ผู้หญิงอ้วนหัวเราะเบาๆ “ยามข้าขวางคนผู้นั้นออกเรือน เขากำลึงสวมใบหน้าของซูซืออวี่อยู่ แม้หน้ากากนั้นจะถูกข้าเผาแล้ว แต่เจ้าดูการแต่งกายนี้ก็หน้าจะดูออกกระมัง”

หัวหน้ากองขานรับติดต่อกัน เหนือเย็นไหลท่วมหน้าผาก ไม่จำเป็นต้องตั้งใจมองสักนิด เมื่อครู่ขณะที่อยู่ในความตื่นตระหนกนั้น เพียงเห็นเขาก็เกือบนึกว่าท่านผู้ตรวจการถูกสังหารแล้ว

“เช่นนั้นเจ้าคงรู้แล้วว่าเว่ยซ่งได้รับการไหว้วานฝากจดหมายจากใคร” ผู้หญิงอ้วนเอ่ยเนิบนาบ “และคงเดาออกเช่นกันว่าเขาเหยียบดอกกุหลาบนี้จากที่ใด”

มีเพียงตื่นเขาทศไต้จึงจะมีปาฏิหาริย์

หัวหน้ากองตกใจคุกเข่าลง “ได้เท่า...”

“ข้าเขียนแนวป้องกันให้เจ้าไม่ชัดเจนหรือ จึงปล่อยให้คนเข้ามาในวัง เลี้ยกผ่านทางตื่นเขาทศไต้ได้”

“ไม่ ไม่ใช่แน่นอนขอรับ” หัวหน้ากองคลานไปข้างหน้าอย่างร้อนรน “เพราะข้าเหนื่อย เพราะข้าเหนื่อยเองที่แอบอุ้งงาน สับเปลี่ยนคนเฝ้ายามนอกเหนือ

³ เป็นดอกสีขาว เกสรสีเหลืองอ่อน กลิ่นหอมฉุน มีลักษณะเป็นพุ่มสูง 2-3 เมตร

คำสั่งของท่าน ล้วนเป็นความผิดของข้า ข้าน้อยเดิมคิดว่าหลายปีมานี้ล้วน...”

“ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ผู้คุ้มกันละเลยหน้าที่” ฉู่หมิงอวินตัดบทเขา
“การตายนี้ของเจ้ากรมคลัง เจ้าคิดว่าจะรอดพ้นจากความเกี่ยวข้องได้หรือ”

“ใต้เท้าได้โปรดละเว้นข้าด้วย! เพราะข้าน้อยละเลยต่อหน้าที่ ข้าน้อย
ผิดไปแล้ว!” หัวหน้ากองกอดขาของฉู่หมิงอวินอย่างไม่สนใจสิ่งใด สีหน้า
ขาวซีด “ข้าน้อยยอมบุกน้ำลุยไฟเพื่อใต้เท้า สาบานว่าจะจงรักภักดีจนตัวตาย
กองทหารรักษาพระองค์เป็นสิ่งของในกระเป๋าท่าน! ใต้เท้าโปรดอภัยโทษ อย่า
รายงานต่อฝ่าบาทเลยนะขอรับ!”

ฉู่หมิงอวินขมวดคิ้วแน่น “ปล่อยมือ”

หัวหน้ากองรีบปล่อยมือทันที โขกศีรษะค้ำบ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า “ใต้เท้า
ได้โปรดละเว้น! เจ้ากรมเว่ยตำแหน่งสูงส่ง หากฝ่าบาททรงทราบ ข้าน้อยต้อง
ไม่เหลือทางรอดเป็นแน่...”

“พอแล้ว” ฉู่หมิงอวินเอ่ยอย่างหงุดหงิด “หากข้าคิดเอาชีวิตเจ้า เจ้า
จะยังอยู่ที่นี้หรือ”

หัวหน้ากองเข้าใจขึ้นมาทันใด ลอบพ่นหายใจ

“ขอบคุณใต้เท้า” เขาค้อมกายอย่างนบนอบหาใดเปรียบ ตะตะศีรษะ
กับปลายรองเท้าของฉู่หมิงอวิน “บุญคุณที่ใต้เท้าช่วยชีวิต ข้าน้อยจะจดจำ
ตลอดไป”

“งั้นหรือ” ฉู่หมิงอวินเอียงศีรษะมองเขา ทางเสียงเจือความขบขัน

“ใต้เท้าวางใจ นับจากนี้ไม่ว่าจะเป็นข้าหรือกองทหารรักษาพระองค์
ล้วนอยู่ในกำมือของท่าน”

คนหนึ่งกุมอำนาจทางการเมือง คนหนึ่งกุมอำนาจผู้ตรวจการแผ่นดิน
คนหนึ่งสร้างเป็นพวกตัดแขนเสื้อเพื่อเข้าหา
คนหนึ่งหลีกหนีหน้าพวกตัดแขนเสื้อ ทว่ากลับตัดแขนเสื้อเสียเอง
เมื่อสติปัญญาปะทะร้อยเล่ห์ในเกมส์อำนาจแห่งราชสำนัก

คู่มือชิงวัน ที่เอาแต่รุกไล่ตามจับ **ซูซ็องอวี**

เจอน้ำอีกฝ่ายเป็นต้องหยอดคำหวานด้วยมีแผนการบางอย่างอยู่ในใจ
เขาจะทำให้จิตใจของผู้ที่ได้ขึ้นชื่อว่าเฉยชาและมั่นคงนี้
มีอันต้องสั่นคลอนเพราะคำพร่ำพลอดทุกคราที่เจอน้ำ
จนทลายอบายบุรุษไว้ใจได้หรือไม่
หรือแผนโค่นล้มจะกลับกลายเป็นแผนพิชิตรัก

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5358-7

9 786161 853587

ทดลองอ่าน

Typography: Beping

ราคาชุดละ 790 บาท